

Arrest

nr. 134 553 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Assinovskaya gelegen in de regio Sunzhenskiy, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen hebben verschillende ooms en neven van u deelgenomen aan de strijd.

Zelf hebt u in die periode strijders geholpen door hen van voedsel te voorzien.

Begin juni 2003 werd u samen met verschillende andere leden van uw teip lid van een eenheid van de zogenaamde "Veiligheidsdienst van de president" onder leiding van Ramzan Kadyrov die tot doel had om rebellen op te sporen en aan te houden.

Uw eenheid opereerde in de regio's Atchkhoy Martan en Sunzhenskiy.

Na enige tijd merkte u dat leden van de veiligheidsdienst ook onschuldige personen beschuldigden van rebellenactiviteiten. Ze folterden deze personen en vermoordden hen. U en verschillende andere leden weigerden om hieraan deel te nemen.

Begin mei 2004 werden alle leden van uw eenheid opgeroepen om naar het hoofdkwartier in Gudermes te gaan. Ramzan Kadyrov uitte tegenover jullie eenheid zijn ongenoegen over het feit dat jullie nog geen rebellen gedood hadden.

Daarop legde jullie bevelhebber, (K.M.), zijn wapen en zijn badge neer om aan te geven dat hij ontslag nam. De andere leden van jullie eenheid volgden zijn voorbeeld. De hele eenheid werd vervolgens ontbonden.

Kort daarna werden enkele leden van uw eenheid, onder wie jullie bevelhebber, vermoord.

Sommige leden werden opnieuw lid van de veiligheidsdienst en werden ingedeeld bij andere eenheden.

Andere leden die u zoals u effectief ontslag namen werden gezocht door de autoriteiten.

Om die reden vertrok u naar Kazachstan waar u verbleef bij enkele neven van u.

In 2006 keerde u tijdens de ramadan terug naar huis om uw familie op te zoeken.

De volgende dag al werd u thuis aangehouden door gemaskerde personen. Ze namen u mee naar het bureau van de ROVD in Sernovodsk waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden. U werd er ernstig mishandeld. Daarna werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u hen informatie zou doorgeven over rebellen.

De dag na uw vrijlating vertrok u naar Krasnodar.

De ordediensten kwamen na uw vertrek regelmatig langs bij uw moeder, (D.T.) (O.V. 6.924.983), en uw broer, (D.Z.) (O. V. 6.924.982), op zoek naar u. U keerde nog verschillende keren terug naar uw dorp, maar bleef er nooit lang.

In oktober 2009 keerde u terug om de begrafenis van uw neef (S.D.) bij te wonen.

Kort na uw aankomst werd u door een vroegere collega van de veiligheidsdienst opgebeld met de gsm van uw broer (D.Z.). Hij zei dat ze uw broer gevangen hielden en dat u onmiddellijk naar de boomgaard in het dorp moest komen. Anders zouden ze uw broer vermoorden.

U ging naar deze plaats en werd door vroegere collega's van de veiligheidsdienst meegenomen in hun wagen. Gedurende ongeveer zes dagen werd u vastgehouden op een onbekende plaats. U werd er zwaar geslagen. Daarop brachten uw ontvoerders u met de auto naar een brug aan de rand van het dorp. U werd er geslagen en verloor het bewustzijn.

U kwam bij in een ziekenhuis in Grozny. U vernam dat u door herders gevonden werd onder de brug. Uw ontvoerders hadden u van de brug naar beneden gegooid waardoor u uw ruggengraat had gebroken.

Uw familie bracht u naar Krasnodar waar u verdere medische verzorging kreeg.

De ordediensten bleven regelmatig langskomen bij uw moeder en uw broer (D.Z.) op zoek naar u.

Uw jongste broer (Z.) werd omwille van u in 2010 vals beschuldigd van iemand geslagen te hebben. Hij werd door de rechtbank veroordeeld en zou nog altijd in de gevangenis zitten.

In Krasnodar veranderde u regelmatig van verblijfplaats uit vrees om opnieuw gearresteerd te worden.

U vernam echter van een kennis dat onbekende personen ook daar naar u informeerden.

U, uw moeder, en uw broer (D.Z.) besloten om het land te verlaten.

U was echter omwille van uw opgelopen verwondingen fysiek nog niet in staat om te reizen.

Uw moeder en uw broer vertrokken daarom eind 2011 zonder u naar België waar ze asiel aanvroegen.

U verbleef nog ongeveer zeven of acht maanden in de provincie Kaliningrad tot u fysiek in staat was om te reizen.

Begin mei 2012 vertrok u naar Litouwen. Vandaaruit reisde u via Duitsland verder naar België waar u aankwam op 9 mei 2012.

U vroeg op 16 mei 2012 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw rijbewijs, medische attesten, enkele foto's, en een kopie van een werkkaart.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten.

Begin juni 2003 werd u lid van een eenheid van de zogenaamde "Veiligheidsdienst van de president" onder leiding van Ramzan Kadyrov die tot doel had om rebellen in uw regio op te sporen en aan te houden. U en verschillende andere leden van uw eenheid namen begin mei 2004 ontslag, omdat jullie het er niet mee eens waren dat er regelmatig onschuldige personen werden gefolterd en gedood. Alle personen die toen ontslag namen, kregen vervolgens problemen met Ramzan Kadyrov. Enkele ex-leden werden vermoord. U werd achtereenvolgens in 2006 en in 2009 aangehouden en tijdens uw detentie telkens ernstig mishandeld door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 3, 6, 7, 8, 9, 10, 11).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit uw verklaringen gebleken is dat u na uw eerste aanhouding door de ordediensten in 2006 nog meerdere keren vanuit Krasnodar, waar u na uw vrijlating naartoe gevlucht was, bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

Zo gaf u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal toe dat u in die periode af en toe terugging naar uw ouderlijk huis en er gedurende enkele dagen verbleef.

U stelde voorts in oktober 2009 naar uw dorp teruggekeerd te zijn om er de begrafenis van uw neef bij te wonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 5-6).

In uw eerste gehoor verklaarde u ook in 2008 teruggekeerd te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5).

U legde tijdens uw tweede gehoor uit dat u in die periode wel wist dat de ordediensten nog altijd naar u op zoek waren en ook dat ze bij uw familieleden naar u kwamen informeren, maar dat u toch niet officieel gezocht werd, dat u dacht dat de ordediensten het wel bij één aanhouding zouden houden, en dat u toen ook niet dacht dat ze u zouden willen doden.

U stelde dat u en uw familieleden de bezoeken van de ordediensten in die periode ook niet ernstig namen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 6).

Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen, te meer daar u in uw eerste gehoor toch beweerde dat uw broer (D.Z.) toen enkele keren door de ordediensten werd meegenomen voor ondervraging en dat uw moeder zelfs geslagen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 8).

Gezien de ernst van de aangehaalde problemen die uw familieleden in die periode kenden omwille van u, kan dan moeilijk aangenomen worden dat u de pogingen van de ordediensten om u te zoeken niet ernstig nam.

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u in deze periode zo niet officieel dan toch zeer intensief gezocht werd door de ordediensten.

Bijgevolg ondermijnt het feit dat u meerdere keren vrijwillig bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië op zich al de aannemelijkheid van deze beweerde vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook nog dat u zich bij uw terugkeer in 2008 nog tot dezelfde autoriteiten gewend hebt om een rijbewijs te verkrijgen dat u ook voorlegde.

U stelde tijdens uw eerste gehoor weliswaar dat een familielid het voor u heeft aangevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5), maar in uw tweede gehoor beweerde u het betrokken document zelf bij de bevoegde instanties afgehaald te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 6), waardoor u bijgevolg wel het risico liep om onder de aandacht van uw vervolgers te komen.

Verder hebt u ook na uw tweede arrestatie in 2009, met name in 2011, nog een intern paspoort verkregen dat u eveneens voorlegde.

U verklaarde weliswaar dat u zich niet zelf tot de bevoegde diensten gewend heeft, maar dat uw moeder het via een kennis tegen betaling kon regelen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5).

Uw verklaringen waarom u op dat moment alsnog een nieuw intern paspoort nodig had zijn echter weinig logisch en incoherent waardoor u niet aannemelijk kon maken dat u in een periode waarin u

volgens uw verklaringen nog altijd intensief gezocht werd door de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 9, 10) dergelijke grote risico's genomen hebt.

Zo stelde u in uw eerste gehoor enkel dat u een nieuw intern paspoort nodig had om u zonder problemen te kunnen verplaatsen in de Russische Federatie, omdat uw oude intern paspoort gescheurd was en dat u hierdoor bij controles problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5).

In uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat in een nieuw intern paspoort een ander serienummer zou staan, maar toen u vervolgens gevraagd werd hoe dit ervoor kon zorgen dat u geen risico op ontdekking zou lopen bij controles, kon u dit niet verduidelijken en beweerde u dat dit u eigenlijk niet zou helpen. U stelde dan weer dat u met uw oude paspoort geen problemen zou krijgen in geval van controles, maar dat u de mogelijkheid had om op dat moment zonder problemen een nieuw paspoort te verkrijgen en dat u daar gewoon gebruik van gemaakt hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 8).

Gezien bovenstaande vaststellingen doen het feit dat u meerdere keren vrijwillig bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië waarvan u een ernstige vervolgingsvrees koesterde en ook uw gedragingen waarbij u meermaals het risico gelopen hebt om onder de aandacht van de autoriteiten te komen, bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten. Verder kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden aangaande uw verblijf in Krasnodar tijdens de laatste jaren voorafgaand aan uw vertrek uit het land.

Zo verklaarde u bij het begin van uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal tijdens uw twee eerdere gehoren niet de volledige waarheid verteld te hebben over de omstandigheden van uw verblijf in Krasnodar en uw verplaatsingen in de Russische Federatie.

U legde opeens een kopie van een werkkaart voor met de vermelding dat u medewerker was van de politiediensten in Krasnodar en waarvan u beweerde dat het louter een vals document betrof dat u verkreeg in 2010. U verklaarde het originele document zelf vernietigd te hebben.

U stelde dat u zich met deze werkkaart zonder problemen kon verplaatsen binnen de Russische Federatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/02/2014, p. 2, 3).

Vooreerst kan worden opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn asielaanvraag.

Uw uitleg dat u hierover eerder niets verteld hebt, omdat u vreesde omwille van dit document problemen te krijgen met de autoriteiten in geval van terugkeer naar uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/02/2014, p. 2, 3), is weinig overtuigend.

Het Commissariaat-generaal ziet niet in hoe u die toch al beweert te vrezen voor zijn leven vanwege de autoriteiten van zijn land en daarom asiel aanvraagt een dergelijk document zou achterhouden uit vrees om hierdoor problemen te krijgen met de autoriteiten in geval van terugkeer naar zijn land. Bovendien doet het feit dat u dit document achtergehouden hebt, vermoeden dat u nog bepaalde informatie moedwillig achterhoudt voor het Commissariaat-generaal met de bedoeling om de ware toedracht en de werkelijke omstandigheden van uw verblijf in Krasnodar in deze periode verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door de volgende onaannemelijke verklaringen aangaande uw verblijf in Krasnodar.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat uw moeder en uw broer (D.Z.) u in deze periode in Krasnodar af en toe kwamen bezoeken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 4).

Tijdens uw eerste gehoor verklaart u dat de ordediensten ook in die periode vaak langskwamen bij uw moeder in Tsjetsjenië op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 9, 10).

In die zin zijn de reizen die uw moeder en broer ondernamen om u te bezoeken, wetende dat de autoriteiten hen viseren om u op te sporen, niet plausibel.

Toen u tijdens uw tweede gehoor op deze ongerijmdheid gewezen werd, stelde u dat uw familieleden voorzichtig waren en geen risico's namen, en u ook niet officieel gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 5), wat weinig overtuigend is, gezien uit uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor toch gebleken is dat u ook in die periode op een wel erg intensieve manier gezocht werd door de ordediensten.

Bovenstaande vaststellingen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Krasnodar tijdens de laatste jaren voor uw vertrek doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenissen en personen waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Deze informatie, waarbij enkel beperkte informatie is gevonden aangaande een aantal personen, vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw intern paspoort en uw rijbewijs waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevatten verder louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

De medische attesten tonen slechts aan dat u ten gevolge van een val bepaalde letsels hebt opgelopen, maar uit deze attesten blijkt niet wat de oorzaak of de precieze omstandigheden van deze val waren.

Deze attesten kunnen bijgevolg uw beweerde vervolgingsfeiten geenszins staven.

De foto's waarop u volgens uw verklaringen te zien bent tijdens uw werkzaamheden voor de veiligheidsdienst kunnen uw verklaringen evenmin staven, aangezien foto's geen enkele garantie bieden voor de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De kopie van de werkkaart werd hoger reeds besproken.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat in hoofde van uw moeder (D.T.) (O.V. 6.924.983) en uw broer (D.Z.) (O. V. 6.924.982) door het Commissariaat-generaal eveneens beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 mei 2014 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert ook machtsoverschrijding aan.

Verzoeker laat gelden dat eens hij de beslissing genomen had om zijn land te verlaten, hij zich niet meer bekommerd heeft om documenten of getuigenissen te verzamelen om zijn relaas te staven.

Hij stelt dat hij zijn land ontvlucht is aangezien hij voor zijn veiligheid vreesde en in zo'n geestestoestand niet aan materiële bewijzen dacht.

Verder stelt verzoeker dat de hele Tsjetsjeense bevolking aan een hoge graad van geweld wordt blootgesteld en dat er hoog vervolgingsrisico bestaat voor de inwoners van Tsjetsjenië in het algemeen en in het bijzonder voor diegenen die van samenwerking met de rebellen worden verdacht.

Hij wijst erop dat zijn identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst door documenten worden bewezen die (zie het verzoekschrift, p. 10) "*door zichzelf worden afgegeven (Kopie van de twee eerste bladzijden van haar interne Russische Paspoort, de geboorteakte van de kinderen van verzoekende partij)*" en niet door de commissaris-generaal worden betwist.

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat verzoeker na zijn eerste arrestatie in 2006, verschillende keren naar Tsjetsjenië is teruggekeerd terwijl hij op de hoogte was dat de ordediensten naar hem op zoek waren, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoren; hij verklaart dat hij dit risico nam omdat hij zijn familie miste, wat volgens hem een aanvaardbare reden is; hij voegt er aan toe dat hij ook voorzorgen nam om risico te beperken.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaringen in verband met de afgifte van een paspoort in 2011 en een rijbewijs in 2008, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen, verwijst verzoeker naar zijn afgelegde verklaringen waaruit volgens hem blijkt dat hij de kans had een nieuw intern paspoort te verkrijgen zonder dat hij zelf aanwezig moest zijn.

Hij stelt dat hij erop wees dat hij met een gescheurd paspoort in zijn bezit, meer kans liep om gecontroleerd en dus gearresteerd te worden.

Verder meent verzoeker dat in de beslissing in feite toepassing wordt gemaakt van het adagium *fraus omnia corrumpit*, terwijl dit volgens hem geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing (zie p. 12) naar het *UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* en rechtspraak van de Raad, stelt verzoeker dat onjuiste verklaringen op zich geen reden mogen zijn om een asielaanvraag te weigeren. Door te focussen op deze fraude wordt volgens verzoeker *in casu* voorbij gegaan aan de kern van zijn asielrelaas.

Vervolgens verwijst verzoeker naar (zie p. 13) "*een Franse verslag van OSAR*", de *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés*, van 12 september 2011 en laat gelden dat het feit dat hij een asielaanvraag indiende voldoende is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te kunnen rechtvaardigen.

Tevens leidt hij uit dit verslag af dat de situatie in Tsjetsjenië niet goed is, zoals hij ook in de bestreden beslissing leest.

Verder verwijst verzoeker nog (zie p. 14) naar de *ECRE Guidelines on the treatment of Chechen Internally displaced persons (IDPs), Asylum seekers and refugees in Europe* van maart 2011 en een brief van de *UNHCR Representative for Austria and Germany to the Federal Asylum Agency Vienna* van 11 november 2009, alsook naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 maart 2013 dat stelt dat familieleden van Tsjetsjeense strijders, alsook personen die terecht of onterecht beschuldigd worden van steun aan de rebellen, een groep vormen die blootgesteld wordt aan represailles en collectieve bestraffing.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 16) "*Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;*

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;

Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;"

2.2.1. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding ziet de Raad niet in; de commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij na zijn eerste arrestatie in 2006, verschillende keren naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat hij zijn familie miste, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt. Indien verzoeker werkelijk vervolging vreesde in Tsjetsjenië en in 2006 reeds gearresteerd geworden was, is het niet aannemelijk dat hij naar Tsjetsjenië terugkeerde nadat hij erin geslaagd was zich in Krasnodar te vestigen en dit terwijl zijn moeder en broer regelmatig bezoek kregen van de ordediensten die naar hem op zoek waren.

De bewering van verzoeker dat hij zijn familie miste, kan niet gezien worden als een valabele verklaring om dergelijk groot risico te nemen. In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat hij alle vereiste voorzorgen probeerde te nemen om dit risico te vermijden, doch hij geeft niet *in concreto* weer welke precieze voorzorgen hij dan wel zou genomen hebben.

Waar verzoeker stelt dat in de beslissing toepassing wordt gemaakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*", terwijl dit adagium geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal van verzoeker niet de erkenning van de vluchtelingenstatus weigert louter omwille van het vermoeden dat verzoeker moedwillig bepaalde informatie achterhoudt.

Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is immers het geheel van de in zijn beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten van verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

Waar in het verzoekschrift uitgelegd wordt dat verzoeker de kans had een nieuw intern paspoort te bekomen zonder het zelf aanwezig te moeten zijn, dient erop gewezen dat in de beslissing terecht wordt opgemerkt: "*Uw verklaringen waarom u op dat moment alsnog een nieuw intern paspoort nodig had zijn echter weinig logisch en incoherent waardoor u niet aannemelijk kon maken dat u in een periode waarin u volgens uw verklaringen nog altijd intensief gezocht werd door de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 9, 10) dergelijke grote risico's genomen hebt.*"

Zo stelde u in uw eerste gehoor enkel dat u een nieuw intern paspoort nodig had om u zonder problemen te kunnen verplaatsen in de Russische Federatie, omdat uw oude intern paspoort gescheurd was en dat u hierdoor bij controles problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5).

In uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat in een nieuw intern paspoort een ander serienummer zou staan, maar toen u vervolgens gevraagd werd hoe dit ervoor kon zorgen dat u geen risico op ontdekking zou lopen bij controles, kon u dit niet verduidelijken en beweerde u dat dit u eigenlijk niet zou helpen.

U stelde dan weer dat u met uw oude paspoort geen problemen zou krijgen in geval van controles, maar dat u de mogelijkheid had om op dat moment zonder problemen een nieuw paspoort te verkrijgen en dat u daar gewoon gebruik van gemaakt hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 8)."

De enkele bevestiging in het verzoekschrift van één versie van zijn verklaringen is niet in staat de andere verklaringen van verzoeker met betrekking tot dit paspoort ongedaan maken.

De beslissing merkt overigens ook terecht het volgende op: *"Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook nog dat u zich bij uw terugkeer in 2008 nog tot dezelfde autoriteiten gewend hebt om een rijbewijs te verkrijgen dat u ook voorlegde.*

U stelde tijdens uw eerste gehoor weliswaar dat een familielid het voor u heeft aangevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/06/2012, p. 5), maar in uw tweede gehoor beweerde u het betrokken document zelf bij de bevoegde instanties afgehaald te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/02/2013, p. 6), waardoor u bijgevolg wel het risico liep om onder de aandacht van uw vervolgers te komen."

Waar verzoeker verwijst naar het OSAR-verslag van 12 september 2011, naar de ECRE *Guidelines on the treatment of Chechen Internally displaced persons (IDPs), Asylum seekers and refugees in Europe* van maart 2011 en naar een brief van de UNHCR *Representative for Austria and Germany to the Federal Asylum Agency Vienna* van 11 november 2009, waarmee hij tracht aan te tonen dat hij louter door het indienen van een asielaanvraag een vrees voor vervolging koestert en dat de situatie in Tsjetsjenië niet is zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld, dient vooreerst opgemerkt dat de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') van recentere datum is, met name van 24 juni 2013.

De rapporten waarnaar verzoeker verwijst zijn dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Wat betreft het OSAR-verslag, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit dit rapport niet blijkt dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoeker nalaat om, onder verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 maart 2013, dient opgemerkt dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn eigen asielrelaas.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') en het sub 2.3.1. gestelde aangaande de rapporten waarnaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst, stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.*

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE